



Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Vabilo na čebelarski shod v Ilirski Bistrici. — Iz spodnještajerskega čebelarskega društva. — I. N. Babnik: Čebelarjevo leto. Junij. — Zontar - Škofjaloka: Čebelni pogovor. — Fran Lakmayer: Inzerati naših čebelarskih trgovcev. (Konec.) — Star čebelar: Ali so res vsi medarji nezmožljivi? — Anton Janša, slavni kranjski čebelar. — Dopisi. — Raznoterosti — Listnica uredništva. — Listnica upravnništva.

Vabilo

na

čebelarski shod v Ilirski Bistrici.

29. junija, na Sv. Petra in Pavla dan, se bo vršil ta shod, ki bo trajal ves dan, od 9. ure zjutraj naprej.

Predavalo se bo:

1. o kranjskem čebelarstvu splošno;
2. o čebelarstvu na roje in čebelarstvu na med;
3. o čebelarstvu v domačem panju in o čebelarstvu v panju s pre-makljivim delom;
4. o raznih panjih in čebelarskem orodju;
5. o kupčiji z medom in voskom;
6. o trgovini s čebelami.

Predavali bodo gospodje: Anton Žnideršič, Hinko Likar, Fran Črnagoj, in Fran Rojina.

Shod obeta biti nad vse zanimiv. Prijavilo se nam je že mnogo čebelarjev, ki pridejo na shod. Kdor si hoče ogledati velikansko čebelarstvo gospoda Žnideršiča, naj se to pot podviza, kesal se ne bo! — Še enkrat opozarjamo člane borovniške, vrhniške, logaške in žirovske podružnice, da porabijo to ugodno priliko.

Tajništvo.

Iz spodnještajerskega čebelarskega društva.

A. S h o d i :

Dne 4. junija pri Sv. Benediktu v Sl. goricah ob 3. uri popoldne.

Dne 10. junija v Celju, ob 2. uri popoldne pri čebelnjaku gospoda A. Zdolška.

Dne 17. junija v Središču, ob 3. uri popoldne pri čebelnjaku gospoda F. Horvata.

Dne 24. junija v Rogoznici pri Ptuju, ob 3. uri popoldne pri čebelnjaku gospoda A. Arnuga.

Šaleška podružnica priredi čebelarski shod dne 15. julija od 9. do 12. ure dopoldne pri šolskem čebelnjaku. Predaval bode g. Jurančič. Čebelarji, pokažimo, da nam je ležeče na razvoju našega društva ter se udeležimo shoda v polnem številu. Ob 1. uri popoldne izlet k čebelnjaku g. Žaka v Lokovico.

B. R a z s t a v a.

Dnevni red:

Dne 12. avgusta ob 9. uri zjutraj **otvoritev razstave**; ob 7. uri zvečer **pozdrav došlih gostov** v hotelu „Pri pošti“.

Dne 13. avgusta od 8.—12. ure predpoldnem **predavanja**; popoldne **pregledovanje pivovarne „Göss“**.

Dne 14. avgusta od 8.—12. ure predpoldnem **predavanja**; ob 3. uri popoldne **razdelitev daril**.

Dne 15. in 16. avgusta **razni izleti**.

Manj važne točke nas ne zanimajo, zato se tukaj izpuste.

Skupno potovanje na razstavo z vlakom dne 12. avgusta ob 6. uri 50 min. zjutraj z Zidanega mosta; ob 7. uri 24 min. zjutraj iz Celja; ob 9. uri 40 min. zjutraj iz Maribora.

Vlak pride okoli 3. ure popoldne v Ljubno. — Železniška oblastva so dovolila za neprodane razstavljenе predmete nazaj prosto vožnjo.

C. V s p o r e d

čebelarskega učnega tečaja pri Sv. Andražu v Slov. goricah.

29. junij; predpoldnem od 1/2 9.—12. ure: **otvoritev in pozdrav po prireditelju**; glavni nauki iz teorije in čebelnega življenja. Popoldne od 2.—6.: **praktična opravila, najpotrebneje orodje, odjemanje medu, kuhanje voska, izdelovanje umetnega satovja, prilepljanje itd.**

30. junij; predpoldnem od 8.—12. ure: **anatomija, rojenje, umetno deljenje, preseljevanje ljudstev iz navadnih panjev v premakljive**. Popoldne od 2.—6. ure: **Čebelni pridelki, njih hrana, škodljivci, bolezni, ropanje, bivališča (panji), čebelnjak, oskrbovanje čebel v teku leta.**

1. julij: predpoldnem od $\frac{1}{2}$ 9.— $\frac{1}{2}$ 12. ure: čebelarstvo, čebelna paša, popotovanje, prireditve predmetov za razstavo. Popoldne takoj po obedu izlet k čebelnjaku gosp. Jožefa Colnarja pri Sv. Urbanu, t. j. eno uro hoda v smeri proti Ptuj; tukaj končna beseda v marsičem iz čebelarstva. Ker je g. Colnar ob enem gostilničar, se tukaj z zabavo med veselim petjem tečaj zaključi. „Ko so čebele po dne dobro brale, zvečer veselo zašumijo“.

Tečaj bo tako urejen, da bo prvi dan zlasti za začetnike, drugi in tretji dan pa sploh za vse čebelarje. Začetek, oziroma predavanja bodo v tukajšnji šoli, praktična razkazovanja pa na treh bližnjih čebelnih stališčih, namreč pri prireditelju, pri g. Matjašiču in g. Jožefa Jurančiču. Udeležba se naj blagovoli naznaniti do 18. junija. Na c. kr. deželni šolski svet se je vložila prošnja, da bode 30. dan junija in 2. dan julija prost za vse učitelje, kateri se tega tečaja udeležijo.

Najbližja železnična postaja je Ptuj, odkoder je k Sv. Andražu v Slov. goricah tri ure peš hoda, poštni voz vozi iz Ptuja ob $\frac{1}{2}$ 12. uri opoldne.

Na svidenje!

Ivan Jurančič.

— x —

Čebelarjevo leto.

Junij.

I. N. Babnik.

Poln poezije je čas rojenja
in del čudeznega stvarjenja.

Narava blišči v svojem najlepšem krasu. S svežim zelenjem grmov in travnikov tekmuje z belim cvetjem dreves, ki so krasila maj. Solnčni zarki poljublajo zemljo vroče, da dovede žito do zorenja. Narava deluje neprestano, za njo ni prestanka, ni oslABLjenja in prenehanja tvorne moči. Večne postave, po katerih se vlada svet, ne poznajo prekinjenja v razvoju; vse se vrti vedno po določenih zakonih Najvišjega.

Mi čebelarji se potrudimo, od narave sprejemati nauke bolj ko doslej; smatrati jo moramo kot našo najboljšo šolo, kot našo učiteljico in z vnetostjo prisluškovati njenemu vladanju in delovanju.

Minil je maj. Do polovice je bil še precej ugoden, pozneje je pa do 20. vedno deževalo, tako, da so čebele skoro trpele glad. Od 20. do dne, ko to pišem — 28. maja — je bilo krasno vreme. Čebele so pridno rojile in nanosile z inkarnatke veliko medu. Z majem smemo vsaj deloma zadovoljni biti.

Junij je nastopil svoje gospodarstvo. Kaj nam bode ta prisodil, je zapisano v knjigi prihodnosti, v kateri mi zemljani ne moremo brati. Zatorej izkoristajmo vsak lep dan, da vse potrebno ukrenemo in vsako škodo pri čebelah po moči odvrnemo.

Ta mesec lahko imenujemo čas rojenja. Če je ljudstvo godno za rojenje spoznamo, ako čebele vališče obsedajo in mirno sedijo; vse celice so polne zalege, obnožine in medu.

Ako je delj časa deževno vreme, čebele večkrat razderejo matično zalogo in ne mislijo, saj nekaj časa ne, na rojitev. Če jim pa pridno klademo, to lahko zaprečimo.

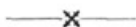
Prvi roj se imenuje prvec. Z njim zapusti stara, že sprašena matica, panj. Za prvi čas vzamejo čebele nekaj medu s seboj; imenovati smemo to „doto“. Ko so se čebele dobro napile medu, zapuste z veselim šumenjem panj, da si poiščejo novo naselbino. V kakih 5 dneh po prvem roju zapusti mlada matica svojo zibelko. V drugih celicah se nahaja še več matic; na te je prva matica ljubosumna in jih hoče pomoriti. Čebele pa, če hočejo še rojiti, ščitijo ostale matice in prvo prepodijo. Matica je vedno nemirnejša. V tej nemirnosti poje „ti, ti“ in zapusti z enim delom čebel pri ugodni priliki panj; ta roj imenujemo drugec. Med tem je zopet ena matica izlezla iz celice in prejšnji prizor se ponavlja. Zgodi se, da dobimo iz enega panja do 3 roje; vsak je manjši ko prednik. Majhni roji, posebno pozni, niso v stanu izdelati novega stanovanja in nanositi za zimo dovolj medene zaloge. Zatorej združimo drugce in trekovce v večje roje, da nam bodo v veselje in korist. Nekaj malih rojev pa vendar posamezno nastavimo, da imamo za vse slučaje matice na razpolago. Tudi izrojeneč, ki je rojil 2 ali 3krat, je zaradi rojenja oslabil in se včasih vse poletje ne more popolnoma okrepiti. Čebele rojijo le pri lepem, brezvetrnem vremenu. Ako postane za časa rojenja slabo vreme, je to tudi pri dobrih panjih zaprečeno. Med tem so mlade matice godne; zgodi se, da čebele umorijo staro matico in rojijo s pevko. Meni se je to letos s tremi ljudstvi zgodilo. Včasih se pripeti, da vse mlade matice zapuste z rojem panj in ljudstvo je brezmatično. Paziti moramo na to, da čez nekaj dni pregledamo, če je v panju vse v redu. Tak drugi roj ima do 6 matic in se usede v treh ali več gručah; zato ga je težko ogrebsti. Ako denemo vse te rojičke v en panj, si čebele izvolijo le eno matico kot kraljico, ostale pa pomorijo.

Pripravljene moramo imeti panji za roje. Kdor išče panji šele po raznih shrambah, ko že visi roj na veji, zakrivi v naglici marsikatero neprevidnost, kar gotovo ni dobro za ljudstvo. Panje s premakljivim satovjem preskrbimo s satniki lihega števila (5, 7, 9, 11). Satnike opremimo z začetki tako, da ima srednji satnik največji začetek v podolgasto-okrogli obliki. Rojem je dobro pokladati med, da se hitreje in bolje razvijajo in satnike popolnoma izdelajo. Prvih 8 dni se pustijo roji čisto v miru, ker bi se pri vedni reviziji zadrževali v delu in po nepotrebnem razburili. V panji s premakljivim delom velike mere ne smemo usajati manjših rojev kakor 2 kg težke. Manjši bi se slabo razvijali in ne imeli bi od njih koristi. Vzornemu in racijonelnemu čebelarju so močna ljudstva ljubša, kakor še enkrat večje število slabičev. Prvi roji so kakih 20 dni v kritičnem položaju. Stare čebele so med tem časom pomrle, mlade pa morajo negovati zalogo; tako primanjkuje delavk, da bi donašale potrebnega živeža. Drugci imajo večinoma mlade čebele in so stem na boljsem kakor prvci; v posesti jim je pa neoprašena matica, pri kateri mora čebelar paziti, da se oprashi. Drugce in izrojence moramo v 10 dneh pregledati, če imajo obhogene matice.

Nevarno je, če se več rojev s starimi in mladimi maticami usede skupaj, ker se začne dostikrat mesarsko klanje. Zatorej zaprečimo to stem, da ulovimo roje; ako se je pa nesreča že zgodila, moramo roje kolikor mogoče razdeliti.

Junij je najbolji mesec, stare, slabe matice odstraniti. Umorimo jih in dajmo ljudstvu godno zalego iz naših najboljših plemenjakov. Ker taki panji delj časa nimajo skrbi za zalego, naneso obilo medu, kar gotovo ni v škodo. Še bolje je seveda, ako imamo že sprašene matice na razpolago.

H koncu naj še omenim, da sem na povratku z ženitovanjskega potovanja 12. maja obiskal čebelarkega prijatelja, velečastitega gospoda župnika v Ratečah na Gorenjskem, da si ogledam tamošnje čebelarstvo. V kranjski Sibiriji je ležal sneg še do vznožja planin. 12. maja so cveteli: podlesek, vrba in na prisojnih krajih regrat. Črešnja je vzcvetela 15. maja. To sem omenil le, da vidimo razloček vegetacije in čebelarjenja pri nas in tam gori pod Julijskimi alpami.



Čebelni pogovor.

Žontar — Škofjaloka.

19. velikega travna dopoldne sta se pogovarjali dve čebelici čebelarjev Napuhneža in Dobrohotneža, katerih panja sta dan popred rojila.

Čebela Dobrohotneža ni mogla dosti dopovedati svoji tovarišici, kako je njena gospodinja vsa srečna v novi hišici, oziroma panju, katerega je njih čebelni oče vže znotraj in zunaj lepo z nožem ostrgal, umil z gorko vodo, na solncu posušil in potem s tremi dišečimi satniki preskrbel.

Čebela iz uljnjaka čmernega in nevoščljivega čebelarja Napuhneža blagruje na to svojo pripovedovalko s tresočim glasom in se čudi, da imajo tudi ljudje čebelno satje, saj so vendar edino gospodične čebelice zmožne to izdelovati.

Čebela Dobrohotneža se dobrovoljno nasmehne in pravi, da ima gospa Ambrožič v Mojstrani izvrstno umetno satje, le bolj razširiti se mora. Pripoveduje tudi dalje iz dogodkov svojih dni, da je vzel njeni čebelar nekoč panj iz uljnjaka, postavil ga narobe, mu odprl dno, odrezal sat za satom iz njega, otresel njo in vse njene setrice v prazno sobico, dejal sate v neko posodo in slednjič vso družbo drugim ljudstvom dodal.

To pa ni šlo tako lahko, ker smo bile vse razburjene vsled vloma v naše stanovanje, in nekatere srčnejshe sestrice se celo vržejo na našega, nam do tedaj tako milega gospodarja, ker smo mislile, da bomo pomorjene. Ali naša mamica, ki je ravno najmlajšo čebelico pestovala, nas pomiri in pravi, da ne bo nič huđega; le poslovile smo se od nje in šle v nova stanovanja, kjer smo bile milostno sprejete. Naša dosedanja gospodinja pa je drdrala po železnici v malem spremstvu v daljno deželo, da širi tam naše pleme.

Mož je spravil potem vse prazno satje v skrinjo, ga požvepljal in vse zgage, veše in črve, ki so nas skoz celo leto nadlegovali, pokončal, in jaz, sedeča na žrelni deski svojega novega stanovanja, se nisem mogla vzdržati glasnega smeha, ko so se te mrcine črvove zvijale in slednjič poginile.

No, sedaj veš teta nevednica, odkod je to lepo mlado dišeče satje, ki smo ga letos dobile v novem panju. To izrekši hoče dalje strd nabirati, da bi ne bila od gospodinje doma potem vsled lenobe pokarana, ali čebela Napuhneža jo milo poprosi za prijazni posluš pripovedbe o revii in zapuščenosti svojega novega stanovanja.

Tudi jaz sem že stara teta, ki sem videla mnogo gorja svojih sestic in sodružic. Nekoč v jeseni l. 1905, če se ne motim je bilo dne 15. kimovca zvečer, zamaši nenadoma moj gospodar žrelo našega panjú, odpre ga potem od zadaj in vtakne vanj ognjeno žveplo. Vse moje sodružice se zaduše, le edino jaz sem se pri neki razpoki vun rešila.

Ta hudobni mož je vrgel potem vsa trupla mojih mrtvih sestrih v greznico. In to se je zgodilo tudi drugim panjem, le polovico jih je pustil za črez zimo, raznosil jih vse na druge prostore v ulnjaku, površno zamašil s staro steljo in potem nekoliko odel. Šele sedaj se splazim po beraško v panj moje prejšne sosede, ali dve vratarici me osorno zavrmeta, nekoliko časa od spredaj, od zadaj in od obeh strani ogledujeta, potem se plazim takorekoč po trebuhu za njima v panj, pojoč himno moji novi kraljici; in ko sem ji prvo desno nogo poljubila, sprejeta sem bila za družico. Svojega gospodarja pa sovražim od tedaj iz vse svoje čebelske duše in za marsikateri pik mojih sodružic se ima ta neusmiljeni človek meni zahvaliti.

In ko se zadnjič moja gospodinja v čebelnem krilu preseli v novi panj, bile smo vse potrte. Dobile smo staro, črvivo, s pajčevino prepreženo, s črvivim in čebelnim blatom in drugo nesnago ponesnaženo, razbito stanovanje. Kdo se bo pa proti črvom, vešam in mravljam braniti mogel, ker lahko od vseh strani k nam prihajajo!

Sosedov Andrejček opozori mojega čebelarja mučitelja na omenjene nedostatke, a ta zahteva, da bi mé panj osnažile.

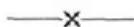
Vem, da si ti tudi gotovo radovedna, kakor vse staro ženstvo, zato ti povem, kako nas naš čebelarski brezumnež ogreba? Ko nas ujame v mrežnico, nas trešči v panj, da si mnogo naših revic nogo izpahne ali zlomi, nekaj jih pa tudi mrtvih obleži; bolje bi bilo nas na razgrnjeni rjuhi pred ležeči odprti panj izsutii, da same zlezemo noter.

Dalje pripoveduje čebelica gospodarja Napuhneža, da so opazile čebele v novem panju tudi mnogonožno pošast, pajka po imenu. To mrcino je napadla ona s pomočjo svojih sestic, ga krepko opikala in vrgla slednjič njegovo truplo iz panju. Za izvršitev tega junaškega čina pohvali premilostna kraljica vse javno, nji, kakor vodnici pa podeli zaslužni medeni križec in voščeno kolajno brez takse.

Da, moja draga prijateljica — tako pripoveduje ona dalje — kake razlike so vendar med čebelarji: eden sama snažnost, drugi gola nesnaga, in pri tem bolestnim vzdihu so ji tekle solze, debele ko orehi, iz očesic.

O tistih lepih satih, kakor se nahajajo v panju družine tvoje mamice, seveda pri nas tudi ni govora, ker moj gospodar Napuhnež ima samovoljno butico, porabi raji take za vosek, zraven pa tudi neče izdati par kronic za lepilno svetilko, katero bi lahko naročil pri gospodu Žnideršiču v Ilirski Bistrici.

Po končanem pogovoru odleteta obe čebelici, pozabivši vse to v trudu nabiranja slaščic. Ti pa, dragi čitatelj in čebelarSKI brat, zapomni si to in olajšuj v bodoče delo svojih ljubljenk, sicer si nevreden imena čebelar.



Inserati naših čebelarSKIH trgovcev.

Fran Lakmayer.

(Konec.)

Pa listajmo dalje!

„Kranjske čebele. Za prihodnjo spomlad razpošilja rojive, izvorne kmečke panje z živimi čebelami N. N. Na zahtevo ceniki zastonj in franko.“

Tukaj bi se lahko izpustila beseda „živimi“ ker se samo ob sebi razume, da mrtvih čebel ne bode nihče naročeval. Sicer je pa ta inserat kratek in jasen, ker ceno pove cenik, katerega naj dotični ponujavec vsako leto svojim naročnikom pošlje, četudi ga izrečno ne zahtevajo. Najbolj mi je pa všeč, da je pri tem inseratu objavljen naslov kraja, pošte in dežele le v slovenskem in nespačenem jeziku.

„Kranjske alpske čebele v izvornih kmečkih panjovih, matična čebelna ljudstva in roje pošilja N. N. trgovski čebelnjak v Sabrenicah pošta Šerounice (Scherounitz). Ceniki na zahtevo zastonj in franko.“

Br! „Sabrenice“ menda vendar Zabreznica? To ime sem iskal v šolskem slovenskem zemljevidu vojvodine Kranjske in tudi v slovenskem zemljevidu Petra Kozlerja, pa ga nisem mogel najti. Da je pa grda spaka „Šerounice“, je pa vsakomur znano, ker to ima biti postaja na drž. žel. progi Ljubljana-Trbiž, ki se zove pravilno Žirovnica ali (v Kozlerjevem zemljevidu) Žerovnica.

Čemu pačiti krajevna imena?

Saj je dovolj, da se zapiše pri naslovih, naznanjenih inozemcem, poleg besede „kranjska“ še v oklepajih (Krain-Oesterreich) Ime domače vasi in pošte kakor tudi kraja naj ostane popolnoma neizpremenjeno in brez dodatkov nemških spak. Torej: „Zabreznica, pošta Žirovnica na Gorenjskem (Krain)“.

Pridevnik „alpski“ bi se lahko tudi izpustil. S tem hočejo nekateri reči, da so njihove čebele vzgojene med visokimi alpskimi gorami in torej zoper mrzab bolj neobčutne kot so naše čebele, vzgojene v nižjih krajih. Skratka, to je trgovska zanjka!

„Gorenje-kranjski trgovski čebelnjak N. N. v Sello p. Šerounice. Pošilja prave kranjske čebele z zalego in medom v izvornih kmečkih panjih po 13 do 14 K. Panji s premakljivim satjem, roje in matice kar najceneje. Ceniki z mnogimi zahvalnimi pismi zastonj in franko.“

Že zopet „Šerounice“ in zraven tega še „Sello“, ko je to vendar navadna vasica Selo v brezniški župniji. Torej tudi za nemške, laške, francoske in še bolj za slovanske čebelarSKIE časopise: „N. N. v Selu, pošta Žirovnica na Gorenjskem (Krain-Oesterreich). Naj le izvedo v inozemstvu, da poleg drugih narodov živi še tudi slovenski narod, čigar lastnina je slavno kranjsko čebelno pleme! Naj izvedo, da je Kranjsko slovenska dežela!

Glede tega medu, ki ga nekateri ponujajo obenem z zaleženim satjem, bi pa opozoril gg. trgovce, da si nekateri kupci domišljujejo, da jim ga prodajavec pošlje vsaj 3 do 5 kg. Kako godrnjajo, ko dobijo čebelni panj brez medu, ali le nekaj kapelj, sem bil sam priča. Čebele je neki naročnik dobil sicer zdrave in lepe, a medu se je v satju le nekaj svetilo. „No ja“, je dejal, „naznanja, da razpošilja čebele z medom, kje pa je ta med? Z medom, z medom!“

Čemu slepiti kupca z nejasnim inseratom? Pove naj se določno: „Kranjske čebele z zalego in zadostno zalogo medu za vožnjo“. Starejši tuji čebelarji-naročniki že vedo, da ga čebele na potu v 3—5 dneh tudi več porabijo, a začetnik? In kdo pokupi pri nas največ naših čebel? Začetniki.

„Kranjska čebelna ljudstva, roje in čebelne oddelke, dokler je kaj zaloge, pošilja od polovice aprila N. N. na Koroškem. Cena po dogovoru.“

Tako zopet drug inserat.

Torej s tem ponujavcem je treba šele „glihati“. Predno se „zgliha“, bode rojivna sezona že končana. Zato si naročimo čebelice kranjice drugod. Da se mnogi premisli naročiti od njega čebele, je gotovo. Jaz bi ga že ne povpraševal po ceni. Zlasti ko teh inseratov in bolj določnih kar mrgoli. Pri teh besedah: „cena po dogovoru“ si lahko vsak misli, da ga bode „potegnil“, če se bode dal. Pa ta nepotrebna pisarija in čakanje na odgovor!

„Velika prodaja čebel! Kdor hočeš letos kupiti prave kranjske alpske čebele v izvirnih kmečkih panjih, roje in matice, obrni se na I. bohinjsko čebelno tvrdko N. N. v Vittnachu pošta Wochein (Gor. Kranjsko), katera pošlje obsežni cenik za l. —“.

„Vittnach“, bržkone Bitinje pri Bohinjski Bistrici.

„Najlepše kranjske čebele v izvirnih panjih, izbranih plemenjakov za 12—14 K pošilja pod jamstvom N. N. v Lublani, Kranjsko.“

Bolje bi bilo zapisati in od upravištva tujih čebelarskih časopisov odločno zahtevati naj se pravilno tiska: „v Ljubljani“, ker le tako Slovenci zapisujejo ime svojega stolnega mesta, kakor tudi zopet n. pr. Čehi nikoli ne pišejo „v Pragi“ ampak „v Praze“.

„Kranjske čebele najlepše vzgoje pošilja čebelarska tvrdka N. N. v Šišce u Lublane, Krajina.“

(Bodi: „v Šiški pri Ljubljani na Kranjskem“.)

I. Izvirni kmečki panj, prve izbere, ki da dva, tri roje, z zajamčeno dobro matico, zadostno močan = 14 K.

II. Izvirni kmečki panj druge kakovosti = 12 K.

III. Roj za plemo z matico, dobro preizkušeno, v marcu in aprilu 8 K, v maju in juniju 7 K.

IV. Oddelek čebel z mlado oplojeno matico, teže $\frac{1}{2}$ kg, v marcu in aprilu 11 K.

V. Roji z mlado oplojeno matico, teže 1 kg, v maju in juniju 9 K, v juliju in avgustu 7 K.

VI. Kranjski plemenjak od polovice septembra brez zalege, z mlado oplojeno matico, 1 kg čebel, z zabojem in živečem za pot = 5 K.

Razpočilja se vse nefrankovano. Živ dohod je zajamčen. Društvom in pre-kupcem se cena zniža. Določna naročila se sprejemajo, ako se $\frac{1}{3}$ zneska za l.

in II. št. naprej plača, ostanek pa poravna s povzetjem. Cena ponudbe št. III. in IV. se pa mora naprej plačati. Na naročila, pri katerih se ne spolnijo navedeni pogoji, se ne bode oziralo. Umetno satje, ulito iz domačega voska, 1 kg po 4 K 40 h. Iztočeni med, svelli, zlatorumeni, 5 kg v kositarini posodi po 8 K. Pri večjem naročilu ceneje.“

V tem inseratu bi imelo biti pri št. I. pripomnjeno, da je od takega plemenjaka res možno pričakovati dva, tri roje, a le, ako se čebele in satje iz poslanega panja ne premestijo v drug panj. Čujmo!

Dva mesca po pošiljlatvi takega panja št. I. neki grajščakinji na Češkem sem prišel z njenim vrtnarjem-čebelarjem na krasni, obsežni vrt, da bi si ogledal čebele.

Škatlja (kranjski panjič), iz katere so bile čebele premeščene v dunajski panj, je ležala prazna na stojalu poleg panja. Čebelar se je pritoževal, da se gospa zelo huduje, ker niso kupljene čebele-kranjice rojile. Dasi je vendar v inseratu dosti jasno povedano, da je možno ne le enega, ampak 2—3 roje od njih pričakovati.

„Seveda“, pravim, „a imeli bi čebele pustiti v njihovi škatlji, kakor ste jih dobili, ne pa jih preseljevati na novi dom.“

„A tako? Ja, kdo pa je vedel!“ se je začudil vrtnar.

O pošiljlatvi sami se je pa pohvalno izrekel. Plemenjak je bil menda lep, zdrav in zelo čebelen. Premeščene v dunajski panj mi pa niso nič kaj ugajale.

„Prodam naravne roje od 50 plemenjakov od 15. maja naprej po 9 K 50 h teže 1 kg. Za dohod zdravih čebel jamči N. N.“

Ta beseda „zdravih“ je lahko za trgovca opasna! Rajši bi zapisal „živih“, ker kak kupec-začetnik lahko smatra za čebelno bolezen tudi to, kar ni. Brani se potem čebele sprejeti in sklicuje se na besedo „zdravih“, ki se seveda da različno tolmačiti.

„Na željo pošiljam novi cenik najstarejšega, že v l. 1866 obstoječega trgovskega čebelnjaka v Weixelburgu v Krajine. Panji s premakljivim satjem, ali kmečki panji franko po 18 K in več. Emajlovana točila in vsakovrstno čebelarsko orodje po najnižjih cenah.“

Da bi tudi vsaka naročnina srečno našla slavno mesto Višnjo Goro brez „Weixelburga“, je istina!

„Prave kranjske alpske čebele razpošilja pod jamstvom, da pridejo žive, priporoča izvirne panje, dobro zasedene, dajoče 2—3 roje po 13 K nefrankovano; dalje močno vzgojene plemenjake po 14 K nefrankovano. Naravne roje 1 kg čebel od 15. maja do 15. junija po 12 K, od 15. junija do 15. julija po 11 K franko. Matice za pleme meseca aprila po 8 K, maja in junija po 7 K, julija po 6 K in od 15. septembra do 15. oktobra po 4 K franko.“

Pri večjem naročilu primerno znižanje cene. Ceniki zastoj. Trgovsko čebelarstvo N. N., Assling (Jesenice) Gor. Kranjsko.“

Dosedaj so še Jesenice slovenske in zato naj bode ime „Jesenice“ prosto oklepajev, „Assling“ pa izpuščen, ker če srečno pride pismo na Kranjsko, si že tudi najde pot brez „Asslinga“ v Jesenice! To velja tudi o „Jauerburgu“, ki se mu pravi „Javornik“.

Pa sklenimo, da se potrpežljivi bravec ne bode preveč utrudil z razmišljanjem raznih cen, raznega čebelarkega blaga in raznih načinov inseriranja. Le to si želimo, da bodo naši gg. čebelarski trgovci pošteni in da bodo svojim naročnikom, katerih število naj se množi kot gobe po dežju, v vsakem oziru dobro, prav dobro postregli in tako delali sebi in poštenemu slovenskemu narodu čast!



Ali so res vsi medarji nezanesljivi?

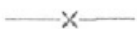
V 5. številki letošnjega „Slovenskega čebelarja“ je članek „Pri izkušenem čebelarju“. Meni se zdi prav in koristno za čebelorejo, če se priobčujejo izkušnje starih čebelarjev, ker taka priobčevanja lahko posebno čebelarskim začetnikom mnogo koristijo. Odkrito pa povem, da se mi opomin starega Matijca, da ni kupovati pitanca pri medarjih, ne zdi po vsem pravičen. Mogoče, da je spoštovani mož mislil na nekatere njemu znane medarje v Ljubljani, o katerih se pripoveduje in tudi piše, da ne delajo z medom tako, kakor bi morali, če bi hoteli, da bi bilo njihovo blago vredno priporočila. Ali, ker poznam tu v Gorici svečarja in medarja, kateremu sme, bodisi glede sveč ali medu, vsakdo zaupati, se mi ne zdi prav, da se vsi medarji zmečejo v en koš.

Tu omenjeni svečar in medar je g. Jernej Kopač, rodom iz Žirov. Imel sem že večkrat priliko ogledati si pri gosp. Kopaču vse njegovo ravnanje z medom, in reči moram, da nisem našel glede spravljavanja in pridobavanja medu niti najmanje nepravilnosti in nesnage. Gospod Kopač ima svoje čebelarje, kateri čebel ne moré, ampak jih v plemenjake preženo; zato tu o žveplanju ni govorjenja. Njegovi čebelarji ne smejo satja z medom in onega z zalego djati skupaj v eno posodo. Da pa nimajo čebelarji škode, jim plača satje z zalego po tisti ceni, ko čisto medeno; dasi tako satje ni za drugo rabo, ko za vosek. Na Dolenjskem sem videl, da so čebelarji satje z medom, z zalego in z mrtvimi čebelami potlačili vse v eno posodo, in to gnjusno drozgo so poslali v Ljubljano. Gospod Kopač bi takega blaga ne kupil po nobeni ceni. Pri njemu se stiskuje med v popolnoma zaprtih prostorih, kamor ne pride nobena čebela. Strogo se pazi na snago. Zato pa med gospoda Kopača ostane vedno trd, izvzemši, če ga nalašč stopi, naj bo star kolikor hoče. Na Dolenjskem sem videl v neki prodajalni med, ki je kipel kakor kvas; poznej pa je postal tekoč ko voda. Bil je iz Ljubljane.

Le eno napako ima med pri gospodu Kopaču, to je, da je prepocen. Prodaja ga na drobno po 1 K 20 h kilogram, na debelo pa še dosti ceneje. Ko bi prodajal med dražji, bi ga potem tudi čebelarjem lahko dražje plačeval.

Na Goriškem bi se čebelarstvo lahko izdatno pomnožilo in izboljšalo, ko bi imela dežela dobro čebelarsko postavo. Zaradi slabe postave in ljudske nevednosti se izgubi na stotine in tisoče kvintalov medu vsako leto. Pri nas se še dobijo modrijani, ki trde, da čebele na ajdi in na sadnem cvetju škodo delajo. Daleč smo še!

Star čebelar.



!! Čebelarški knjigi sta izšli !!

Knjigi staneta: vezani K 4—; nevezani K 3-20. — Naročila sprejema naše društvo in Blasnikova tiskarna v Ljubljani.

— x —

Anton Janša

slavni kranjski čebelar.

Pripomnja uredništva: „Čebelar“ bo priobčil v odlomkih natančni životopis slavnega Antona Janša, ki ga je spisal J. Navratil v knjigi „Spomenik o šestoletnici začetka habsburške vlade na Slovenskem“. „Slovenska Matica“, ki je izdala to knjigo leta 1883., je dovolila prijavitelj životopis brez spremembe. Priobčene bodo torej tudi vse nemške opazke, katerih sicer ne bodo razumeli vsi čitatelji, a ker jih je mnogo tudi nemščine večših, naj zvedo vsaj ti vse znane zanimivosti iz življenja tega slavnega čebelarja, zakaj knjiga „Spomenik“ je med čebelarji malo razširjena. Skoraj dolžnost pa je vsakega zavednega čebelarja, da pozna moža-rojaka, ki ga pozna vesoljni čebelarški svet, in to tembolj, ker sta ravno izšli njegovi knjigi „Razprava o rojenju čebel“ in „Popolni nauk o čebelarstvu“. Uredništvo se zahvaljuje na tem mestu slavnemu odboru „Slov. Matice“ za blagohotno dovoljenje ponatisa.

»Za uk si prebrisane glave.«

Vodnik.

Veliko stoletij uže smo Slovenci nastanjeni po sedanjih svojih bivališčih in vendar preteklo je komaj nekoliko desetletij, da smo vsaj po imenu znani — ne vesoljni Evropi — ampak le učenemu svetu. Kriva tega je nekaj naša malobrojnost, nekaj neugodne politične razmere, ki nam do sedaj niso dopuščale nikake samostalnosti, a brez dvojbe tudi lastna nebrižnost in z njo združena nehvaležnost do onih mož naše krvi, ki so si zaslužili s svojim delovanjem sicer neminljivo slavo, a želi so grdo malomarnost pri rojaci, hitro pozabljenost pri inorodcih. V vrsto takih mož spada tudi znameniti čebelar kranjski Anton Janša,¹ za katerega smo se Slovenci dosihdob tako

¹ Tako se to ime pravilno piše! Po različnih knjigah in rokopisih nemških čita se: *Janscha*, *Jantscha* (Janča), *Jantsche* (Janče), celo *Jautscha* (Jauča). J. Jonke, Janšev prevoditelj, pisal je sicer: *Jansha* (Janža), in tako čita se tudi v mlajši knjigi. A še preje pisal je prvi njegov prelagatelj J. Goličnik z bohoričico: *Jan/ha*, kar je po Bohoriči: *Janša*. Ker se pa Goličnik ni dosledno držal Bohoriča ter rabil stari /h večkrat za novi ž, nemška pisava: *Janscha* pa ni pripravna, da bi razsodila pravdo (kajti nemški *sch* v slovenskih imenih opravlja večkrat službo našega ž), zato sem hotel zvedeti, kako izgovarja ta priimek slovensko ljudstvo, in sem zvedel tudi izvestno, da izgovarjajo ljudje po Gorenjskem, zlasti na Breznici, Janševem rojstnem kraju: *Janša*, a ne *Janža*.

malo brigali, da so vsi dosedanji njegovi životopisi polni praznin, neresničnostij in jalovih domnev. Ker se mi je posrečilo, najti nekoliko prevažnih virov, raztresenih po dunajskih pismarnicah, bodi mi dovoljeno, na njih podlagi v naslednjih, manom premalo čislanege rojaka posvečenih vrsticah podati prvi popolni, zanesljivi životopis njegov!

Rodil se je ali vsaj krščen¹ je bil Anton Janša, ubozih kmetskih roditeljev sin, 20. maja 1734 v rajskem kraju na Kranjskem (Gorenjskem), na Breznici, ki je spadala tedaj pod radoljiško, od l. 1783 pa pod ródinsko župnijo, a iz le-te je pozneje (l. 1821) nastala nova brezniška župnija.² Ko je naš Anton, ki je imel še dva brata in dve sestri, nekoliko narastel, počel je čebelariti ter je s posebnim veseljem čebelaril tako umno, tako izvrstno, da je, kakor pravijo in pišejo nekateri, njegovo ime zaslovelo „po uradnih poročilih“ do cesarskega dvora in da je bil na Dunaj zaradi čebelarstva pozvan,³ in sicer po najvišjem povelji tedanje cesarice Marije Terezije, ki je skrbela kakor prava mati, kako bi se razprostiralo umno čebelarstvo po vseh njenih deželah ter se z njim zboljšavalo tudi kmetsko gospodarstvo. Linhart (*Versuch einer Geschichte von Krain*, Laibach 1791, II. 327) pripoveduje, da je, prišedši na Dunaj — trd slovenski kmet, ki iz prva ni znal niti nemški, pa ni pisati ni čitati — postal Janša brez kakih drugih vednosti razun domačih narodnih očiten čebelarski učitelj, da je napravil potem čebelarsko šolo ter se odlikoval tudi kot slikar tako, da je opozoril na-se tedanjo cesarico Marijo Terezijo. Wurzbach (n. n. m.) temu dostavlja — a brez navedenega vira — da je razlagal A. Janša svoj nauk po tolmači.

Toda te vesti niso povse resnične. Zasledil sem namreč po skrbnem iskanji v izvirnem vzprijemnem zapisniku dunajske akademije obraznih umetnostij med onimi učenci, kateri so se dali zapisati v novo bakrorezno-risarsko akademijsko šolo (odprto l. julija l. 1766) ne samo Antona Janšo, nego i oba brata mu: Lovra in Valentina, ali pod kakim popačenim priimkom!

Na drugem listu pod decembrom mesecem l. 1766 napisano je zapored z nemškim pismom:

Lorenz Jänisch⁴ — Näbrisence — zeichner
in Crein,

Antony Jänisch⁵ — Näbrisence — zeichner;

na tretjem listu pod septembrom mesecem l. 1767 pa:

Valentin Janisch⁶ — Naciscen (sic!) — Kupferstech(er).

¹ V krstnih bukvah čita se namreč samo: „*Die 20. eurentis (20/5 1734) baptizatus est Antonius, fil. leg. Mathiae Janfha et conjugis Luciae . . .*“

² Za te in druge dragocene podatke bodi očitna hvala velečastitemu gospodu župniku brezniškemu, J. Kramarju, ki je blagovolil upotiti se nalašč z Breznice v Radoljico, kjer se hranijo še zdaj stare krstne bukve iz one dobe.

³ Primeri *Konstant. Wurzbach: Biographisches Lexikon* (1863), 89. Pogrešamo pa pri Wurzbachu vira za to vest.

⁴ in ⁵ Zna se, da je bilo najpreje zapisano »Anisch«, potlej pa popravljeno v »JAnisch« — »Jänisch«. Tako je ostal veliki A.

⁶ Tu »Janisch«, a ne »Jänisch«. Dozdeva se mi iz več razlogov, da je bil tedanji pisar češke narodnosti ter izpreobrnil, pišoč brez dvojbe po sluhu, priimek »Janša« v »Jeniš« ali »Janiš«, oba češka priimka.

Kdo ne vidi na prvi pogled, da tiče pod temi popačenimi priimki naši trije kranjski bratje, Slovenci: Lovro, Anton pa Valentin Janša (rojeni) na Breznici na Kranjskem! Navzlic temu, da je pri zadnjem rojstveni kraj popačen strahovito, ostala sta mu vendar prvi in zadnji zlog (z nepotrebnim prirepkom).

Dokazano je tedaj, da je prišel Anton Janša (z najmlajšim bratom Lovrom vred) uže konec l. 1766 na Dunaj v novo bakrorezno-risarsko akademijsko šolo, pridruženo prejšnji akademijski slikarski šoli, — prišel brez dvojbe s tem namenom, da bi se izobrazil do dobra v slikarstvu, priučil se pa tudi bakrorezni risarski umetnosti.

Njegovega rojstvenega kraja popačena oblika „Näbrisence“ dokazuje nam pa dalje, da odhajaje in prišedši na Dunaj Anton (z bratom Lovrom vred) ni znal še nemški; kajti na vprašanje: kde se je rodil, ni odgovoril nemški: „in Bresnitz“ ali „Wresnitz“, nego (kakor Lovro pred njim) slovenski: „na Breznici“, izgovarjaje po domače: „na Brezence“.

Da se je pa naš bistounni Janša v poltretjem letu, t. j. od konca l. 1766 do polovice l. 1769, naučil bil na Dunaji umetnega risanja, pa tudi nemščine in kako je postal slikar¹ Janša čebelarski učitelj, dokazal in razjasnil bom na temelji velevažnih uradnih spisov, ki sem jih izteknil v stari pismarnici c. kr. ministerstva notranjih opravil. Zaznamovani so z znaki: IV. G. 1. „Oekonomie-Gesellschaft“, 1768—1771 (dva zvezka), in IV. G. 7. „Bienenzucht“. Ti uradni spisi do zdaj niso rabili za javnost še živi duši.²

V zapisniku, ki je bil priobčen cesarici Mariji Tereziji, poroča gospodarska družba dunajska (avstrijska) 3. maja 1769. leta pod brojem 241 (IV. G. 1.), da — dokler je iskala družba sebi čebelarja v tuji deželi ter naprašala z velikimi težavami nekakega pastorja Širaha iz Malega Budišina (Klein-Bautzen) — oglasil se je nekoliko dnij pred 3. majem 1769 sam ob sebi pri njenem ravnatelji Kranjec po imenu Janša, ki sluje uže po svoji posebno bistri glavi ali nadarjenosti za slikarstvo (*der seiner sonderbaren Talente zur Malerei bereits rühmlich bekannte Krainer Namens Janscha*), in je v razgovoru pokazal, da zna res čebelam glas, ter je imel doma — kakor pravi — po kakih sto panjev čebel, tako da je živel res ob čebelarstvu.

Ker je želel ravnatelj, da bi poskusil svoj novi način in druga čebelarska opravila pri (njegovi) asperski graščini, odgovoril mu je Janša, da ga je volja; samo če se bode mogel odtrgati od svojega posla, ki ga ima pri c. kr. slikarski akademiji in če dobi o Duhovem (binkoštnih praznikih) od svojih poglavarjev dopust.

S tem prevažnim uradnim poročilom je dokazano, da se je bil Janša res dobro naučil Nemščine, predno je še počel učiti čebelarstvo na Dunaji;

¹ V zgodovini c. kr. akademije obraznih umetnostij (spisal Karol pl. Lützw, Wien 1877) ni najti njegovega imena zato, ker ni imel kot slikar nikake trdne ali stalne plače; nahajata se pa v njej oba brata mu: Valentin in Lovro.

² Da sem jih smel pregledati in porabiti jaz, za to blagovoljno dovolitev zahvaliti se nam je zlasti prevzvišenemu ministru predsedniku, gospodu grofu Taaffe-ju.

kajti razgovarjal se je z omenjenim ravnateljem, trdim Nemcem, mahom o prvi ponudbi sam brez kakega tolmača. Ako bi bil prišel Janša k ravnatelju s kakim tolmačem, vem, da bi se bilo i to zapisalo v točni zapisnik; v njem pa ni o tolmači ni duha ni sluha.

—x—

Dopisi.

Čadramlje. Dne 27. maja t. l. se je tu vršil čebelarški shod, na katerem se je ustanovila čebelarska podružnica za konjiški okraj. Neumorno delavni čebel. potov. učitelj Jurančič je predaval o lastnostih dobrega panja s premakljivim satovjem. Potem je prečital podružnična pravila in s prisrčnimi besedami priporočal, da se osnuje podružnica, ki bo z združenimi močmi največ pripomogla k splošnemu napredku čebelarstva v našem okraju. Prijaznemu vabilu se je takoj odzvalo 20 poslušalcev (bilo jih je skoraj 70). ki so si izvolili sledeči odbor: Jurko, predsednik, Pukmeister, podpredsednik, Rosenstein, tajnik, Brumen, blagajnik in Obrul, odbornik. V Brumnovem čebelnjaku je nato še Jurančič razkazoval marsikaj, kar je zanimalo zborovalce, ki so med razkazovanjem pridno stavili razna vprašanja, ki so nam pričala, kako živo je zanimanje za čebelarstvo. Da ima gospa Brumnova čebelarje rada, nas je prepričala, ko je odbornike mlade podružnice povabila na okusen prigrizek in domačo kapljico, pri čemur smo se pokramljali, kako naj podružnica deluje, da čim preje doseže svoj namen, ki je: Pod vsakim slovenskim krovom naj bodo čebelice doma; tako je bilo pri naših dedih in pradedih in tako naj še bo.

—x—

Raznoterosti.

Darilo. Posojilnica v Logatcu je darovala čebelarški podružnici v Logatcu 30 K. — Srčna hvala! A. Jernejčič, tajnik logaške čeb. podr.

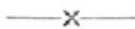
Proti mravljam. Menda se je že slehern čebelar prepričal, kako nadležne so mravlje v čebelnjaku ali pa v prostorih za med. V „Čebelarju“ smo brali že o različnih sredstvih za preganjanje te živalce, samo o naftalinu še ne. Potresi ga nekoliko, koder se najraje drže, pa bodo izginile, zakaj naftalinovega duha ne morejo prenašati.

Čebele v vojski. V Begunjah pri Cerknici so odpodile oblegajoče Turke čebele, ki jih je vrgel prebrisan čebelarški patrijot med nje. Nekje pa hranijo star rokopis iz leta 1326, ki popisuje naslikan stroj za metanje polnih čebelnih košnic med oblegajočega sovražnika. Ko bi bili Rusi vedeli za to grozno iznajdbo in da bi imeli par tisoč košnic čebel, bi morebiti le ne izgubili Port Arthurja. Dandanes imajo že kanone, s kakršnimi bi se lahko streljalo s sv. Jošta nad Kranjem na ljubljanski grad, pa še dalje, včasih so pa metali koše drug v drugega. Drugi časi, druge šege.

—x—

Listnica uredništva.

Gosp. Fr. L. v Š.: Saj to ni nikaka kritika, to je — sulfur! Najboljši je še zadnji odstavek, iz katerega se uvidi pravi namen. — Gosp. N. R. v S.: Odrežite mu trotovski sat tik pri čebelnih celicah enkrat, dvakrat, in pričel bo s čebelnim satjem.



Listnica upravnštva.

Povodom moje poroke dne 7. maja mi je došlo toliko čestitk, da mi sedaj o času rojenja ni mogoče se vsem pismeno zahvaliti, zatorej naj mi bo tem potom dovoljeno izraziti iskreno zahvalo. Posebno se zahvalim onemu čebelarju-prijatelju, ki je moji soprogi blagovolil pokloniti panj čebel — najboljši, kar jih je imel — iz katerega je sfrčalo troje rojev. Kaj ne, čebelarski patriot, dober omen za prihodnje . . . — Gosp. I. L. v sv. And. S. g. Na Tvoje ljubeznivo pismo hočem še posebej odgovoriti. Zum! zum! I. N. Babnik.

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Več dobro ohranjenih kranjskih in nekaj polovičnih Gerstungovih panjev prodam radi opustitve čebelarstva po zelo nizki ceni. Anton Bučar, Opekarska cesta št. 15.

Naznanilo.

Ker sem se odločil **izdelovati umetne medstene** za vse ude »Slovenskega čebelarskega društva«, in mi je društvo odstopilo v ta namen stiskalnico, naj blagovolijo vzeti društveniki sledeče na znanje: Vsak naj pošlje vosek franko, priloži zraven poštno spremnico za nazaj in svoj natančni naslov, da ne bo kje kake sitnosti na poštah. Od kilograma računim 20 vinarjev; za zavijanje naj doda vsak še 20 vinarjev, da se bo vsakemu dobro zavilo, da se kaj ne pokvari. Razpošiljal bom vsak ponedeljek. Trudil se bom, da dobi vsak umetne medstene iz svojega voska, ki ga pošlje.

S spoštovanjem

Andrej Pikel,

vas **Spodnja Loznica**, pošta **Žalec**, Savinjska dolina.

Karol Piotrovski

Ljubljana,

Sv. Petra cesta št. 32 (Levčeva hiša).

Izdeluje **kilne pasove, mošnjice za mode. Pasovi za težke kile, moških in žensk**, so tako narejeni, da jih vsakdo nosi brez težav, ker ne tišče. — Cene so zmerne, blago trpežno, postrežba poštna.

Zaloga kirurških priprav iz gumija.

Vse poprave po najnižjih cenah.

Posebno se priporočam gg. okrožnim zdravnikom, in jih uljudno vabim, da si ogledajo moje podjetje, kjer se dobe vsi moderni kirurški in medicinski instrumenti in aparati.



Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ V LJUBLJANI.

Čebelarskim društvom in čebelarjem

priporočam

šatljice za razpošiljanje matic po pošti

kakor tudi

lipove remelce za satnike

===== po najnižji ceni. =====

Jakob Žumer

Gorje — Gorenjsko.

mizarstvo s stroji.

Gorje — Gorenjsko.



148. odlikovana

prva in največja gorenjska trgovina s čebelami

M. Ambrožič

v Mojstrani na Gorenjskem

prodaja

umetno satje

iz garantirano čistega čebelnega voska, kilogram
po 4 K 70 h. Mera naj se blagovoli naznaniti v
centimetrih. Zavoj se ne zaračuni!

Prodajajo se tudi

prazni, podolžni Ambrožičevi panji

natančno in trpežno izdelani, s 17 satniki nemške normalne mere ali pa dunajske društvene
mere, zadaj z okencem; odpirajo se od zgoraj, spredaj in zadaj. Cena panju 6 K, s poslikano
skončnico 7 K.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega
Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega
Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.